

Ավետիք Իսահակյան

Անհայտ ծովերի լազվարթ ափերում

Անհայտ ծովերի լազվարթ ափերում

Լուսեղեն մի բախտ միշտ կանչում է ինձ. –

Ես դեգերեցի մոտիկն ու հեռուն,

Չըգտա նրան, որ կանչում է ինձ:

Բայց հոգիս չունի ոչ մի հանգրվան,

Նորից թռվում է ինձ ոսկե հեռուն, -

Զմրուխտ երազներ՝ր, - անհաս հավիտյան,

Զմրուխտ հեքիաթներ՝ր, ձեզ չեմ հավատում...

Եվ հոգիս հոգնած նիրհում է հիմա,

Մի՛ արթնացրու, երազում է նա...

1909